

13 aniversari de l'Escola Eina a la Galeria 13

En el panorama de l'ensenyament artístic i la didàctica cultural en general, l'aportació de l'Escola Eina ha estat fonamental, car implicà un renovellament important del concepte de cultura visual i un espai en llibertat per a realitzar qualsevol mena d'experiències que fossin vàlides per la seva novetat o pel seu contingut intrínsec.

Per bé que Eina es fundà el curs 1966-67, els seus orígens es remunten a uns intents anteriors tan vàlids com l'Associació d'Artistes Actuals del Cercle Artístic de Sant Lluc (1953), l'Escola d'Art del FAD (1959), l'Escola de Disseny Elisava (1963), etc.

Si inicialment concentrà tota la seva orientació devers l'ensenyament del disseny en totes les seves manifestacions (grafisme, interiorisme industrial, etc), tot tractant d'incorporar les noves metodologies postindustrials, de mica en mica superà el rigorisme d'uns mètodes tancats per a obrir-se a la llibertat del pensament i de l'especulació. Noves seccions de pintura, fotografia, cinema, art, pràctiques alternati-

ves... tot allò que és viu, actiu i revulsiu ha trobat una porta oberta en aquest casal postmodernista, obra de Rubió i Bellver, que es troba al peu del funicular de Vallvidrera.

Ara fa tres anys, quan l'Escola Eina celebrava el seu desè aniversari, vam consagrar una plana d'aquesta secció (AVUI 3-7-77) a la seva història i programa, tot conversant amb Albert Ràfols Casamada, director i ànima d'ella per bé que els terminis siguin presos de manera col·legiada per professors i alumnes. En síntesi i molt abreujadament, podem dir que per Eina han passat els més destacats artistes i teòrics de casa nostra i una bona colla d'estrangers. Des d'Eina s'ha impulsat el disseny com a activitat que ultrapassa el pur formalisme, l'interiorisme com a espai imaginatiu per a l'habitatge, la comunicació en tots els seus camps com a mitjà d'experiència i relació interpersonal, l'art conceptual com a proposta alternativa, la poesia visual com a nou llenguatge, la filosofia com a pensament antiescolàstic, la pintura com una

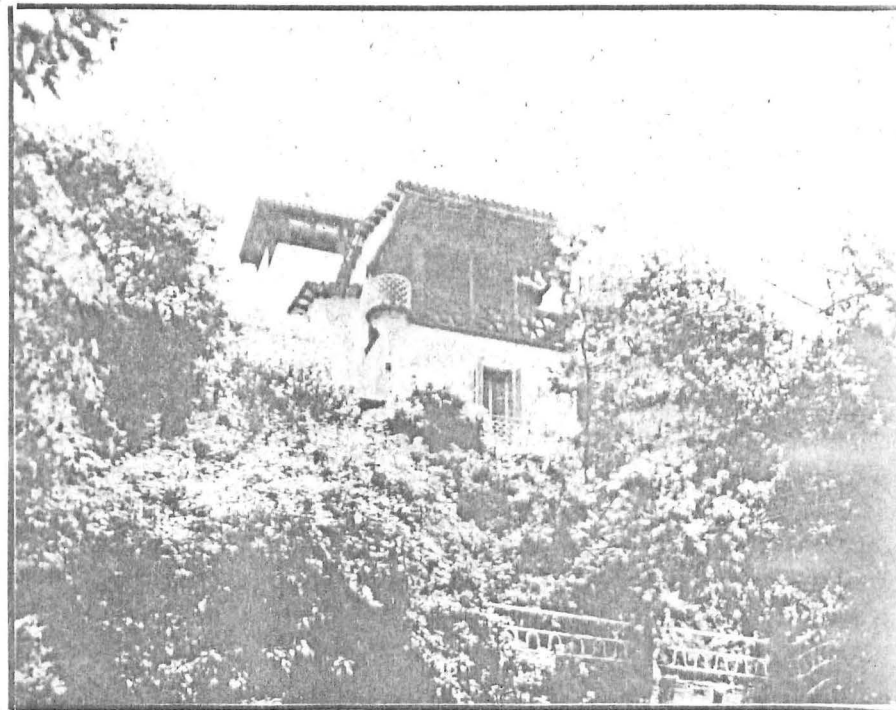
13, pràctica irrenunciable..., tot això a través de classes, seminaris,

exposicions i encontres de tota mena, que han estat com un esperó de l'esmoreït context cultural dels darrers anys del franquisme.

Sortosament no ha estat, com tantes altres aventures, una experiència fallida. Eina continua existint i funcionant, guanyant crèdit i nombre d'alumnes i essent un nucli actiu de totes aquelles activitats, elcèssiques o modernes, arrauxadament avantguardistes o nostàlgicament revivallistes, que puguin comportar una aportació dinàmica per a l'arquitectura, el disseny, les arts visuals, les lletres, la filosofia, la poesia, la cultura en el sentit més ampli de la paraula.

La manera de celebrar el tretzè aniversari ja és un signe manifest de l'estil d'Eina. Al llarg d'aquesta setmana i en els homònims locals de la Galeria 13 s'ha commemorat d'una manera festiva l'esdeveniment. Una classe oberta de dibuix en la qual podia participar tothom, tant si pertanyia a l'Escola com si es deixava endur per l'atractiu de la proposta, que incloïa dibuix de figura, natures mortes, treball amb retoladors, etc, tot invitant experts i profans.

Altres activitats han estat

l'explicació per part d'alguns artistes dels seus «museus particulars», a la manera dels «museus imaginaris» de Malraux, l'elaboració d'un còmic en viu», a càrrec d'El Hortelano, Makoki, Mariscal, Martí, Peret i Roger, i la celebració més animada de la festa, amb un còctel Eina creat per Boa-

das, que amb Campari, vermut i whisky, contribuï a brindar per la llarga supervivència d'aquesta atípica i particularíssima escola de disseny, que ja ha estat qualificada d'una universitat heterodoxa de la Catalunya contemporània».